

Pluggplanket

"Pluggplanket" är av, om och för tonåringar. Här skriver högstadiel elever från Vimarsskolan och Astrid Lindgrens skola i Vimmerby om

det som de tycker är viktigt, och det de själva vill läsa om i tidningen – om sport, böcker, film, musik, mode, kärlek, skolan och sånt.

Herr Palmgren berättade för eleverna om sin resa till Amerika.

Fritid i början av 1900-talet

I början av 1900-talet kunde man på fritiden lyssna på musik, åka skridskor, dansa, spela kula, åka skidor, lyssna på grammofon och cykla.

Något som blev populärt på 1900-talet var biografen. Om man gick på bio och ville sitta på första raden, fick man betala 50 öre, medan de andra platserna kostade 35 öre.

Många gillade att sjunga. De som var riktigt duktiga, kunde även spela något instrument samtidigt.

De fattigare gjorde sina instrument själva. Man spelade

även kort, t.ex. skitgubbe.

På lördagarna brukade killarna och tjejerna gå eller cykla iväg till dansplatser. Att titta på bröllop var ju så klart något roligt, som man inte gärna gick miste om. På vintern var det ofta bjudningsbal i något arbetarhem och man satt också ofta i drängstugor och spelade kort, spelade teater, berättade spökhistorier och drack sprit.

Av: Sofie Kullbohr, Pelle Ström, Pontus Lindman och Timmy Andersson 7d

Luffaren (Kenneth Hjelm) lär barnen luffarslöjd.

Rollspel och godistillverkning

Temaveckan började med ett besök på Samrealskolan, som i dag är gymnasiet. Det var tre män från Kalmar läns museum. De berättade om vad som hade hänt i Vimmerby runt 1906. Det höll på i två timmar.

På eftermiddagen var vi på en stadsvandring. Vi fick våra roller som vi skulle spela, i Gästgivarhagen under själva tidsresan.

På tisdagen började vi forska inom olika områden som handlade om 1900-talet, t.ex. barndom eller mode. Vi gjorde också vårt eget godis. Det var kul. Vi gjorde antingen gele eller begravningsgodis.

Vi hade också core training (träning för rygg, mage och rumpa). Det var kul men jobbigt.

Som förberedelse inför tidsresan hade vi drama. Temaveckan var kul.

Kommissarie Haldén låter pojkarna utföra gymnastiska övningar.

Här paketeras marknadskarameller.

År 1906 i Temavecka för år 7

Under vecka 39 hade alla sjuor på Vimarsskolan temavecka om Vimmerby 1906. Vi utgick från Samrealskolan klasslistor och därifrån fick vi välja vilken person vi skulle vara.

Sedan fick vi leta fakta om personerna. Tanken med projektet var att vi skulle leva oss in i hur det kändes att vara ung år 1906.

Ungdomar hade det rätt skapligt, men vi skulle inte vilja byta med dem.

De hade inte lika mycket fritid som vi har idag och heller inte så många leksaker.

Det var många ungdomar som flyttade från Vimmerby till olika ställen runt om i Sverige eller till Amerika.

Kim Karlsson och Christoffer Törngren 7a

Och så här tyckte eleverna om temaveckan

Dessa frågor är ett urval av sex frågeställningar som eleverna fick svara på.

1. Var det något nytt du lärde dig på temaveckan? Eller fick uppleva?
2. Skulle du velat leva på 1906 talet?
3. Vilket yrke skulle du valt om du levte på 1906?

Daniel Alfredsson 7A

Daniel berättar att de hade det väldigt fattigt på den här tiden man fick

äta det som bjöds och man jobbade hårt varje dag.

Han skulle inte velat ha det så som de hade det.

Jobbet skulle nog bli som dräng åt någon bonde.

Arvid Fasth 7D

Det var roligt att göra godis, det var något nytt. Godiset gjordes några dagar innan uppspelet, så att det fanns på marknaden att sälja.

Arvid skulle kunna tänka sig att leva under den här tidsperioden trots

fattigdom och svält.

Hans yrke skulle vara borgmästare.

Kalle Johansson 7E

Kalle tyckte godistillverkningen var en ny upplevelse, karameller som sedan skulle säljas på marknaden vid Gästgivarhagen.

Han tycker inte att det skulle vara roligt att leva under den tiden, det verkade tufft.

Yrket Kalle skulle satsa på är bankdirektör.

Av: Toni Karlsson Andersson, Tobias Sethsson och Martin Eriksson 7E

väggen mot

Det har en längre tid varit modernt med "häng", då kalsongerna eller trosorna till stor del syns. En del tjejer har djupt uringade tröjor. I massmedia förs diskussionen om skolorna ska få rätt att förbjuda sådant mode. Vad tycker du?

Hanna Svensson 9 e:

– Nej, det är inte okej att förbjuda det. Vi lever i ett fritt land och då ska man få ha vilken stil man vill.

Henrik Eklund 9 c:

– Nej, jag anser att det ska vara tillåtet, eftersom det är snyggt. Det är fult att ha byxor högt upp.

Linus Johansson 7 b:

– Nej, jag tycker inte det ska förbjudas. Det är ju populärt och de flesta tycker det är snyggt.

Nino Dawod, skolbibliotekarie:

– Kanske. Har man häng utan att blotta rumpan är det snyggt, men måste omgivningen tvångsvisas elevers rumpor, kan det gott förbjudas. Samma med bröst. Vi vill inte se folks kroppsdelar, om vi inte valt det själva.

Oskar Glader 8 e:

– Jag har inget emot häng och uringning, det är ju ett fritt land.

Av: Ellinor Gustafsson 8 b

Locknevi 2007 Kick off – en tradition för sjuorna på Vimar

Även i år hade de nya sjuorna på Vimarskolan kick-off i Locknevi. Som förra året var elever från Folkhögskolan inblandade i aktiviteterna.
Den sista klassen i Locknevi 2007, var 7E.

Måndag första dagen:

När vi kom dit, började vi packa upp och bestämma sovplatser. Efter det hade vi tipspromenad och i vinstpotten låg det två påsar Ahlgrens bilar. Kvällen närma sig och vi tände grillen och grillade både kött, korv och svamp.

En timme efter kom Våga-personalen (folkhögskolelever). Vi lekte några lekar och blev uppdelade i grupper.

På kvällen efter aktiviteterna roade vi oss med olika grejer, t.ex. vara i gymnastiksalen, berätta roliga historier, körde Idol och Let's Dance.

Tisdag andra dagen:

Sista dagen i Locknevi...

Vi gick upp tidigt för att ladda inför den spännande dagen med en stadig frukost. Vi packade ihop våra saker för att sedan möta Våga-personalen igen. Vi gjorde samarbetsövningar i våra grupper, t.ex. från Öland till Gotland, Kuben och Vasaloppet. Middagen lagade vi på stormkök, och den bestod av makaroner och köttbullar. Vi avslutade sedan kvällen med ett föräldramöte.

Simon Sleman, Stina Danielsson och Amanda Karlsson i 7E tycker att dagarna i Locknevi varit bra och att de lärt känna den nya klassen bättre.

Vi intervjuade tre personer, för att se vad de tyckte om Locknevi.

1. Vad var det bästa med Locknevi?
2. Var det något som var dåligt med Locknevi?
3. Vad gav det dig?

Stina Danielsson 7E

1. Att man lärde känna varandra bättre.
2. Inget var så speciellt dåligt, bara att en del saker var roligare än andra.
3. Nya kompisar och man lärde känna klassföreståndarna bättre.

Simon Sleman 7E

1. Man fick inga läxor.
2. Vi åt hela tiden.
3. Kunskap om alla andra.

Amanda Karlsson 7A

1. Att man fick lära känna klassen.
2. Det mesta var väl bra.
3. Man kom in i klassen mer och det blev lättare att prata med dem.

Malin Fridell, Felicia Strand och Martina Pålmandotter i 7 E berättar om klassens kick-off i Locknevi.

Av: Malin Fridell, Martina Pålmandotter och Felicia Strand 7 E.

... och så lite tyska

Meine Sommerferien

In den Ferien war ich im Fußballtrainingslager in Västervik in Schweden. Das war anstrengend aber schön. Jeden Tag haben wir Fußball trainiert.

Im Juli war ich in Griechenland. Meine Familie und ich haben im Hotel gewohnt. Das Hotel heißt Ocean View. Jeden Tag habe ich gebadet und griechisch gegessen. Das Wetter war schön. Es war Toll. Ich war an der Küste.

Alexander Fransson 8E

Meine Sommerferien

In den Ferien war ich im Fußballtrainingslager in Västervik in Schweden. Ich war vier Tage an der Küste und eine Woche in Stockholm.

Ich war auf ein Fußballspiel in Stockholm, Djurgården gegen Elfsborg. Djurgården hat mit 2-1 gewonnen. Das war sehr gut. Ich habe gefaulenzt und es war sehr schön.

Ich bin nicht im Ausland gewesen.

Isak Thureson 8e

Hallo!
Ich heiße Robin.
Ich habe sechs Brüder und vier Hunde.
Ich spiele gern Fußball und mein Lieblingsfach ist Kunst.

Robin Berg 7a

En flickas lidande

Novellen av Mathilda Nilsson

Stina fumlade med badrumsljuset. Det skumma morgondiset ute skymmer de få solstrålar som lyckats kämpa sig över domkyrkan. Iförd morgonrock släpar hon sig fram till spegeln medan lamporna tar god tid på sig att uppnå full ljusstyrka. Den två veckor gamla luggklippningen känns fortfarande ovan, hon sätter irriterat upp den med en hårnål. Med Alice hårnål. Genast känner hon sig vaken, de solbrända armarna blir knottiga och hon kämpar för att inte spy. Hastigt byter hon till en av sina egna. Hon sväljer och dra sina fingrar genom resterande hår. Det är fett och hon ångrar sig att hon inte stigit upp en timme tidigare, nu hinner hon inte duscha. Att duscha varje kväll är näst intill heligt för Stina, men efter förra helgen är alla hennes vanor ur balans. Lamporna blinkar till och bländar henne. Hon kisar mot spegeln men spärrar motvilligt upp dem när hon ser de mörka påsarna under ögonen. Svullna ringar under ögonen är något som Stina alltid retat Alice för, men nu när hon själv sitter där är det hemskt och inte roligt.

Hela kroppen känns mörbultad, som överkörd av en ångväkt. En tågvissla tjuter konstant i henne huvud, hon bli inte av med det skärande ljudet. Ögonen vattenfyllda och händerna skakar lätt. Klumpen i halsen växer sig större och större, hon kramar händerna så de vitnar men de slutar ändå inte skaka. Vore hon inte så skrockfull skulle spegeln få sig en omgång med både gap, skrik och blod, tårar. Vad det skulle tjäna till mer än tillfredsställelsen av en kort sekund, vet hon inte, det enda hon vet är att hon skulle missa skolan, chansen till att träffa levande människor, precis som de två gångna dagarna. Det skulle bara försämra situationen. De vita väggarna i lägenheten börjar närma sig henne, tar hon sig inte där ifrån blir hon uppäten. Det hon behöver nu är en vän hon kan förlita sig på och som kan hjälpa henne upp ur detta helvete av ensamhet och sorg. Hon granskar sig noga i spegelbilden, men hon fastnar med

blicken där spegeln är kantstött och sprucken. Varje gång hon ser det, ser hon också hur hennes liv spruckit i tusen bitar.

Envis som Stina är, övertalar hon Alice att komma till caféet vid stationen. Stina märker att det är allvarligt. Trots den dåliga täckningen, hör hon i telefonen att Alice har gråtit. Den mysiga stämningen tillsammans med en kopp kaffe kan hjälpa samtalet en bit på vägen. Fundersamt lägger hon på men lämnar snart lägenheten, efter en extra tillpiffning av håret. Hon vinkar hejdå till sina föräldrar och stänger bestämt den massiva dörren bakom sig. Det plingar lätt när hon stiger i på caféet genom de höstpyntade glasörrarna. Som väntat är inte Alice där än, hon har aldrig varit bra på att passa tider. Stina räknar de små mynten som skramlat i fickan under promenaden dit. De räcker exakt till en cappuccino. Nöjd sätter hon sig vid det stora fönstret och får fatt i en välläst skvallertidning. Hon puffar kuddarna och sätter sig till rätta. Innan ögonen faller ner i tidningen ser hon sig omkring, ingen Alice. Som tidsfördriv läser hon. Hon väcks upp ur läsandet av tågvisslan. Av ren reflex letar hon efter Alice men hon ses inte till. Stina tittar inte på klockan och istället läser hon vidare. Det är först när tidningens sista sida är genomläst och den sista kaffeslurken är uppdrucken som Stina blir orolig.

Hon ställer ner glaset med en oplanerad duns samtidigt som tåget åker förbi och visslar gällt, igen. Stina lyfter upp sin väska och letar efter sin mobiltelefon. De väl manikyrerade naglarna slår vant in Alice nummer. Istället för det svar Stina väntat sig, hör hon Telia-damens röst, att numret inte går att nå för tillfället. Stinas hjärta slår allt fortare, även om det inte är nödvändigt. Hon bestämmer sig för att möta henne. De kan ju lika gärna ta en lugn promenad runt staden, lika avkopplande och så har hon ju inga pengar kvar. Hon lägger den svarta kappan över axlarna och hänger

skarfen runt halsen. Det plingar lätt i dörrarna när hon lämnar caféet. Ute börjar det skymma, gatulamporna är tända. Det prasslar mystiskt i björklöven av havsbris, det är svalare än Stina anat. Hon tar på sig kappan ordentligt och knäpper alla knappar varsamt. Hon börjar gå upp för backen mot gränden där Alice bor. Hon borrar ner huvudet i den stora kragen och stoppar händerna i fickorna.

Hon får en känsla av att hon går i motström. Hon fortsätter att gå men kan inte släppa tanken. Viljan är för stor för att motstås, så hon vrider huvudet snett bakåt. En stor grupp med människor står vid det stilla stående tåget, och nytt folk strömmar hela tiden till. Hon blir genast nyfiken. Sirener från en ambulans tvingar henne att vända sig och flytta sig mer in på kanten. När den passerat vänder hon sig om helt. Den nyfikna känslan är inte längre nyfiken och spännande. Nu är den nyfiken men åt det oroad och sorgsna hållet. Stinas fantasi spelar henne ett spratt, eller det är vad hon hoppas. För en sekund tror hon att det är Alice som är skadad av tåget och i värsta fall död. För det är det väl inte? Stina grämer sig över att hon inte har sina linser på sig. Så här på långt håll behöver hon dem.

I kvällsdiset kan hon ändå urskilja en vit moderiktig väska som ligger på rälsen fast en bra bit från folkmassan och tåget. Hon reagerar snabbt, och springer hela backen ner igen och tränger sig igenom folkgruppen. Om det är Alice som ligger där måste hon fram, så folkets reaktioner bryr hon sig inte om. På närmare håll ser hon att väskan är identisk med den Alice har och även den röda jackan. Gårdagens regnvatten är blandat med blodet på kroppen. Amulanspersonalen tar det alldeles för lugnt. Polisen anländer och spärrar av området. Det kan bara betyda en sak och det är att den blonda fickan är död. Männan i orange jackor vänder på fickan.

Stina faller ner på knä, med ens ser hon att det är Alice. Människorna runt henne rör sig som i slowmotion. Sakta vattenfyllda ögonen, hela kroppen skakar och andningen verkar upphöra. Hjärtat lämnar kroppen och det värker i bröstet. Hon letar efter det lite vagg i luften. Hon öppnar munnen för att skrika men inget ljud hörs. Hon tar i hårdare men det hjälper inte. Hon vill där ifrån, men benen lyder inte. De vägar resa henne, de gör bara motsatsen. Hon sjunker ihop på den hårda marken. Tårarna rinner hejdlöst, kroppen skakar av chock och kold. Ögonen sluts och hon blir ett med asfalten.

Spegelbilden är nu osynlig, den är utbytt till ett skarp ljus. Solen är uppstigen helt och de starka stålarna sätter synförmågan ur spel. Hon vänder sig om och ser ut genom fönstret. Högst upp på kyrktornet flyttar den massiva visaren sig till åtta, prick. Kyrkklockorna slår vackert. Stina får klart för sig att hon stått alldeles för länge i badrummet till ingen nytta. Kroppen är stel och det ömmar i höftbenen när hon gå iväg till garderoben i hallen. Morgonrocken blir liggandes på golvet när hon byter till kläder och går ut ur lägenheten utan att ha ätit frukost. I trapphuset ekar det, precis som i Stinas huvud. Hemskt och obegräpligt är det, att det har hänt just Alice och henne. Hela morgonen har en känsla av ensamhet förföljt henne. Hon borde förstärka för, men ändå kommer det som en överraskning. Alice och hon har varit kompisar sedan barnsben och inte har det gått en dag utan att de har hört av varandra. De var tigha som systrar. Inte konstigt att det känns tomt. Men detta är sista dagen hon ska känna så. Idag ska hon utvidga sin vänskapskrets och få inspiration till att fortsätta leva ett meningsfullt liv. Utbilda sig och skaffa familj, så som Stina och Alice många gånger planerat ihop. Leva vidare, men aldrig glömma Alice. Skärorna ska läggas samman och spegeln ska bli hel igen.

Mathilda Nilsson 9b